

Bron

Om så bara en vindpust, ett hav. Men mitt fönster på glänt ned över en gata där människor passerar ger en aning. De bor i hus runtomkring. De är från världens alla hörn. Nu kom en vindpust, det blåser till ett kort ögonblick, stearinljuset fladdrar till på bordet, det är nästan som att någon kom på besök. Det är kväll nu och det faller ett annat ljus över kvarteret. Ljuden blir till fragmentalt spridda ekon och blandas och studsar runt varhelst de kommer och försvinner. De centreras till sist kring de upplysta glasgalleriorna där de förkroppsligas och bildar ett sorts fågelliv, ett tjatter av människor i små grupperingar som samlas och skiljs till ljuden av plötsliga inbromsningar vid vägskälet. Nu kom en vindpust till och lyckades nästan strypa lågan på bordet, den liksom flämtar av för mycket syre, lågan, men slocknar inte. Jag går sedan fram till fönsterglipan, blickar bort mot de tusentals barkbåtar som fortfarande står i inloppet i kanalen och väntar på att få lägga till. Varifrån dom nu kommer.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Gullberg med Poeter.se id #20174 innehar upphovsrätten